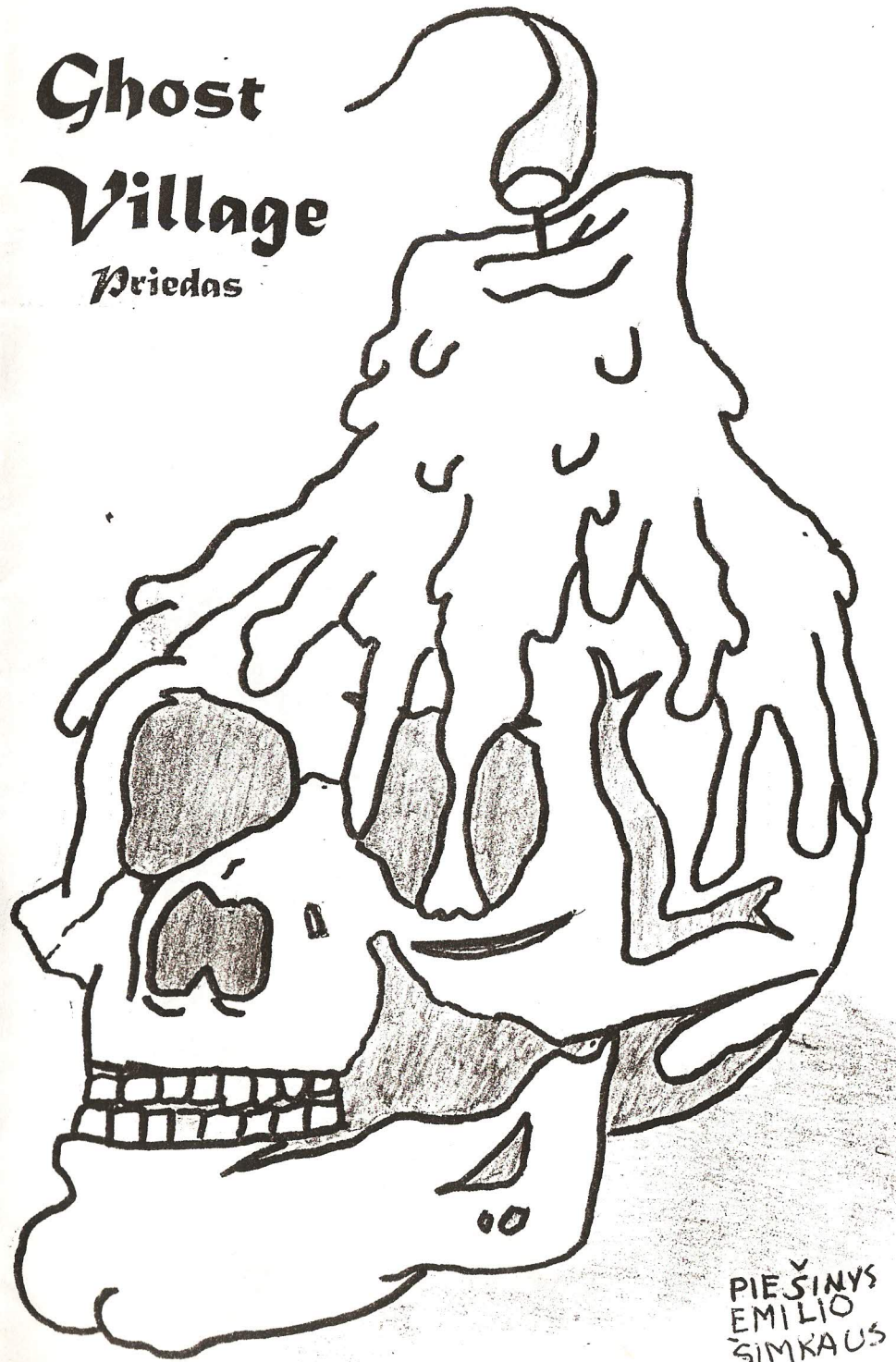




PIEŠINYS
SIGITO

Ghost Village

Priedas



PIEŠINYS
EMILIO
SIMKAUS

Sveiki Dar Kartą!

Nusprendžiau parašyti atskirą pradžios žodį šiam priedui. Aš čia neužtesiu. Kaip matote, priedas pastorėjo ir man yra tikrai džiugu tai matyti. Kadangi šio pr. centras yra fentezi dienos Vilniuje, tai visą (daugmaž) pr. turinį skyriau fantastikai - mitologijai. Viską gerai apsvarstęs nutariau, kad ateinančių priedą darysiu ta pačia kryptimi. Kam tai bus įdomu - skaitys, kam ne - ne, taip, kad čia jau jūs rinkitės. Visą turinį suskirščiau į skyrelius. Atsirado nauja rūbrika - Iš lietuvių mitologijos be. Manau, kad patiks.

Kol kas, priedas išliks zino dalis, vėliau gal atskirsiu, dar nežinau. Toliau skatinu visus siųsti savo darbus - viską ką turit (poeziją, noveles, piešinius, apybraižas ...). Tiek ir tebus.

p.s. Visos čia įdėtos fotografijos yra Hydros menai. Ačiū jam.

PRIE PRIEDO DARYMO PRISIDĖJO:

APIPAVIDALINIMAS, PIEŠINIAI ETC. - Viktoras, Emilis, Hydra, Sigitas, knyga "Sužeistas Vėjas".

RAŠINIAI: Deimantas, Patrimpas.

POEZIJA: Hydra, Eglė, Renata, Lina, Jolanta, Valdas, Furija

Ačiū visiems!



Poezija ...

- Hydra -

Vienatvė

Vienatvė - atlinkusi staigi ir neprašyta,
Užspaudė nemigos kupinas akis.
Baltasis kambarys tyloj paskęsta,
Ir niekas jau manęs nebematys.

Vaitoja paliktos kampuose rožės,
Bet man vistiek! Vistiek ...
Vienatvės atsiveria pasakiškas grožis,
Ir pasinert su plunksna tu gali.

Jau muša laikrodinis vidurnaktį,
Žvakidė stovi jau tuščia.
Aš paimu Vienatvės ranką,
Ir mudu išskrendam išaugusiais
sparnais iš čia

Griaustinis - gieda kažkur netoli
Pakelt akis labai sunku ...
Purvinom rankom bandau tolyn į priekį eit
Bet vėl ant žemės susmunku.

Sunkios ašaros dunksi žemyn
Pakelt akis labai sunku ...
Mes bijom pažiūrėt aukštyn
Nes karsto dangtį pamatyt - baisu.

- Lina -

Man patinka tyla
Ji tokia paslaptinga
Ji užmigdo mane
Savam svaiguly.
Ji neklausia kodėl
Ašaros ritasi per skruostus
Ji neklausia kodėl
Žvilgsnis neria tolyn.
Į beprotišką šalį,
Į beprotišką erdvę,
Į pasaulį kuriame
Gyveni su savimi.

- Jolanta -

Kodėl ir vėl apninka niūrios mintys?
Kodėl ir vėlei mano sieloje sunku?
Širdies gelmėj dar mirga visos viltys,
Gal jos pavasarį išlėks melsvu drugiu?

Meldžiuosi saulei žvelgdama į dangų.
Tiesiu rankas, prašau: "sušildyk ir mane".
Atsiūski žemei pergalingą bangą
Ir ištirpdyk ledus kiekvieno širdyje!



Juoda rožė

Padovanok man
Juodą Rožę
Bet juodą juodą
Kaip Mirtis ...

Padovanok man
Juodą Rožę,
Ir kad ten būtų
Žudantis syglys ...

Padovanok man
Juodą Rožę,
Bet kad kvėpėtų
Kaip Mirtis ...

Padovanok man
Juodą Rožę.
Ir vardas jos tebus
Mirtis.

1994 m.

- Vaidas -

Žmonės nemoka mylėti
Jie nemoka suprasti kitų!
Jie moka tik teisti ir bausti
Ar jūs žinot? Be laisvės sunku.

Kam šviečia pasaulis, teisybė?
Kam plyšta iš skausmo širdis?
Kam miršta už grotų jaunystė,
Ir ašaros temdo akis?

Sužinojau, kaip laisvę branginti,
Tarp kalėjimo sienų šaltų.
Sužinojau tą skausmą beširdį,
Kaip be meilės gyventi sunku.

16.

- Aurija -

Vienatvė

Kodėl, kai reikia, kad kas nors Tave suprastų,
Šalia nėra nė vieno Tau brangaus?
Kodėl gi būna šitaip sielai sunku,
Kai neina rasti artimo žmogaus?

Kad ir kaip priešintumeisi kasdienybei,
Kad ir kaip stengtumeisi nugalėt save,
Vistiek tas vienišumo jausmas bus stipresnis ...
Nors, kam gi rūpi tai, galų gale ...

Pažvelkime geriau į garsią tylą,
Išsiklausykime į medžių sapną,
Stebėkime kaip upė teka,
Pajuskime gamtos didumą.
Ir užsimirškime ...
Kol naujas smūgis
Įrodys mūsų nesaugumą ...
1995m.

Išdavystė

Išduok - ir tu pajusi malonumą,
Išduok - ir pasijusi Tu žmogum.
Juk išdavystė teikia malonumą,
Nes Tu nenori būt geru žmogum ...
Kaip linksma pamatyti veidą
Pajutusio nagus žmogaus!
Nagai tie - išdavystės rankų,
Jie drėškia pamažu, bet vis skaudžiau.
1994 m.



- Oglė -

Pavėluoti žodžiai žeidžia skaudžiau už peilį.
Nieko nėra klaikiau
Už gyvenimą nežinomybėje.
Gyvenimas duotas, kad laviruotum
Tarp proto ir jausmų.
Jei matai tik vieną jų, tavo kelias - savižudybė.
Kas nesupranta šios harmonijos,
Patys lieka nesuprasti.
Priejau pasaulio kraštą,
Bet nuo olos šokti nenoriu.
Atsivėręs kapas ledinėje saloje.

Pasamonė kužda kitą išeitį.
Ar audra jūroje nurimo?
Ar plaukiame teisinga kryptimi?



Aš buvau sutikus laimę,
Klajojančią pievose.
Lenvabūdę ir nerūpestingą.
Ji pažvelgė man į akis
Ir pabėgo, nuskrido, pradingo.
Tik danguje pažiuro spalvos.
Išžiėbė blyksinčios žvakės.
Žmonės sako, kad diena bus vėjuota.
O kada ji ateis?

Aš nemoku pamilti dabarties,
Kai mačiau, kas buvo vakar.
Žmonija - kaip upė.
Vaiko klyksmas perskrodžia tamsą:
Mirtingieji gėsta kaip žvakės.
Kodėl jie iškeitė pieną į kraują?
Nebandyk pasiekti žvaigždės -
Yra galingesnių karalių.
Tikroji išmintis nuo mūsų paslėpta,
Teks kelią surasti patiems.
Ar pakilsime iš šito melo ir purvo?

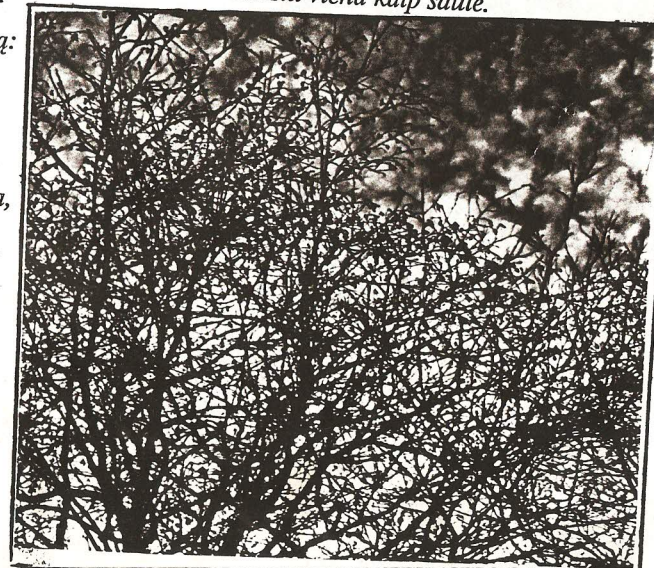
17.

Akmenim esu ir būvau,
Mano sielos niekas nematys
Kam bristi snieguotu keliu,
Jei vietos ir čia pakanka?
Priimsiu nelauktą skausmą,
Nes žemėn jis lietus negali.
Kodėl negaliu būt karalium?
Norėčiau matyti tą grožį,
Kuris gyvena tik rojui ir
sapnuos

Negaliu būt paukščiu ir
nuskristi į
debesis.

Ir vėl teks sutikti rytojų,
Visai tokį kaip vakar reikėjo.
Vėl pamesiu ir rasiu, kas visad
nereikšminga.

Kam kalbėti apie tai, ko nėra ir nebus,
Nes mano sparnai jau seniai palaužti.
Rožės žydi nuostabiai, bet jos turi dyglius.
Jei grožis yra - nereikia minčių,
Nesinori matyti, kas yra daugiau.
Nusileisiu miškuos ir gyvensiu tenai,
Nors be saulės galiu numirti.
Kam reikalingi kiti, aš galiu gyventi be jų.
Jei rūkas užklos laukus
Liksiu viena kaip saulė.



APKLAUSA

Gyvenimo ir Mirties klausimas kamuoja žmoniją nuo pat jos atsiradimo. Amžinas klausimas, amžinoji paslaptis - kas gi laukia mūsų peržengus tą Mirties slenkstį. Todėl ir nutariau padaryti tokią unergraunderių apklausą. Uždaviau tokį klausimą "Ar tiki gyvenimu po mirties, reinkarnacija?" Kaip į tai atsakė keli pasirinkti žmonės - skaitykit.

Raimundas ("Cranium" zine)

Pomirtinis gyvenimas man - gyvam žmogui nėra įdomus. Viskas realu, kas įdomu. Nesistengiu savęs įsivaizduoti Danguje ar Pra-gare ... Hm ... Tai per daug banalu ... Netikiu tokiai piešinėliais ... Aš gyvenu.

Rosvaldas ("Kitoks Pasaulis" zine)

Tikiu, kad kažkas tokio yra, bet kas konkrečiai negaliu nei žinot, nei nuspėti, nes tai yra sunkiai suvokiama žmogaus protui. Ir niekas to negali nei patikrinti ar patvirtinti faktais. Peržengus slenkstį durys užsiveria ...

Mindaugas ("Aeternum Silentium" zine)

Aš per daug jaunas, todėl beveik negalvoju apie mirtį. Nors jei numirčiau, nenorėčiau, kad mane įdėtų į dėžę, įmestų į duobę, užkastų ir įsmeigtų kryžių. Manau, kad yra gyvųjų ir mirusiųjų pasaulis. Mirusiųjų pasaulis nėra kažkokioje nesuvokiamoje er-dvėje, jis yra čia, tarp mūsų. Mirusieji pasilieka kartu su mumis, jie gali tik stebėti mus. Mes neturime bijoti mirusiųjų, reikia bijoti gyvų žmonių. Mirtį reikia sutikti ramiai, todėl manau, kad svarbiausia gyvenime pasiruošti mirti. "Nemokėjai dorai gyventi, mokėk gerai numirti".

Sergio (In Solitude band)

Būtų keista manyti, kad po šio gyvenimo dar yra kitas. Aš manau, kad mes esame gyvi organizmai, mes gimstame, gyvename ir galiausiai išnykstame amžiams. Liūdna tiesa,

bet manau, kad taip ir yra.

Lauras (Laumė band)

Tikrai nedaug galiu apie tai pasakyti, bet kažkiek tikiu ... Reinkarnacija, tai tikrai natūralus, bet, nepyk, labai asmenišką dalyką. Aš tave galiu užtikrinti, kad ji egzistuoja, nežinau kaip būna po mirties, bet gyvam esant įmanoma tai pajusti ... Nors tai



nėra taip paprasta ...

Jani (Let Me Dream band)

Hmm ... Jeigu ir yra gyvenimas po mirties, tai jis yra žmogaus pasamoneje - nėra nei pragaro, nei rojaus, tik protų matmenys.

Paskaitykite BČ YIN RA'S knygą apie pomirtinį gyvenimą, ten yra daug nuomonių apie tai.

Oskar (The Marble Icon band)

Ne, aš netikiu nei tuo, kad po mirties yra kitas gyvenimas, nei reinkarnacija. Tačiau aš pilnai tikiu, kad tie, kurie mano, kad po mirties yra gyvenimas, ir patys bijo mirties. Jie labai bijo to fakto, kad kada nors mirs, todėl susikuria rojaus ar pomirtinio gyvenimo iliuziją kaip paguodą arba kaip sieną atsiversti nuo mirties.

Indrė (Nebula band'o menedžerė)

Niekada rimtai nepagalvoju, kad mirsiu. Savaimė aišku ir apie gyvenimą po mirties negalvoju. Mirtis manęs nepersekiojo - giminaičiai, draugai mirdavo retai. Tačiau juk to neišvengsi, kad ir kaip ilgai apie tai nesusimastysi. Egzistavimas po mirties ... Hmm... Mirtį įsivaizdavau kaip būtį tamsoje, kažką ypatingai baisaus, bet niekada visišku išnykimu. Kažin, ar žmogus gali įsivaizduoti ką reiškia nebūti. Taigi išvada - Kad ir ką žmogus

sakytų, ištikrųjų jis niekada negalvos apie mirtį kaip apie visišką išnykimą. Tai protui neįkandama, nes būtent proto neveikia laikas, ko pasekoje jis nesensta ir fiziologiškai nemiršta.

Tai tiek tų minčių.

Š Lietuvos Mitologijos.

Laimės

"Vieno turtingo tėvo gimęs sūnus. Ir išgirdęs tėvas balsus lemiant. Vieną:

- Tas vaikas augs didelis ir bus turtingas!

Antrą:

- Jis mažas numirs.

Trečią:

- Ne, jis ligi tų ir tų metų augs, tą ir tą dieną jį Perkūnas užmuš ..."

Tai kalbėjosi Laimės - gėrio ir blogio lėmėjos. Laimės, vos užgimus kūdikiui, tuoj eidavo po pirkios langais ir nulemdavo vaikui kokią nors lemį. Ateidavo Laimės po tris, po vieną ir labai retai po dvi. Bet jei ateidavo tryse, tai trečiosios Laimės sprendimas būdavo pats tvirčiausias. O tokią lemį nulemdavo, kokioje padėtyje jos gimus kūdikiui pačios būdavo, nes Laimės kas dieną mainydavosi. Tai vieną dieną būna turtingos, gražios, tai kitądien - senos, apiplūšusios vargetos.

Tai kai motina, gimus kūdikiui, prisėdavo prie prie lango, galėdavo išgirsti, kokią lemį Laimės jos kūdikiui lems. O Laimių sprendimo niekaip negalima pakeisti. Jei nulėmė, kad Perkūnas trenks - vadinasi ir nutrenks. Tačiau nulemtą lemį galima būdavo atidėti. Kaip vienoje sakmėje sakoma:

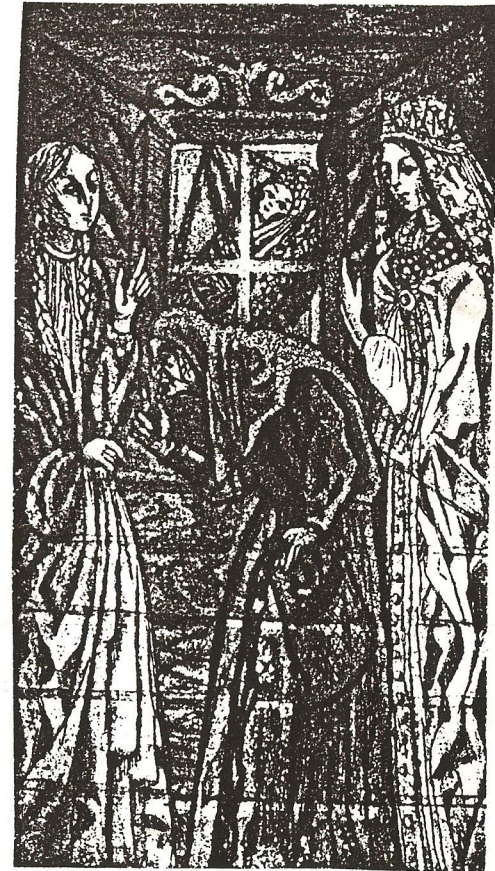
"Motina, gimus kūdikiui, prisėdo prie langelio pasiklausti, ką Laimės lems. Tuoj girdi:

- Kol malkos kūrensis, tol ir vaikas gyvas bus. Suprato moteriškė, tuoj malkas iš žaizdro ištraukė ir giliai skrynios dugne paslėpė. Ėjo metai, vaikelis užaugo iki tvirto vyro, kai

pasimirė jo motina. Tai tas vyras ir parsivedė pačią. O ši, kai vyro namuose nebuvo, rado skrynios dugne malkas, ir, nieko blogo neįtar-

dama sudegino. Grįžo vyras namo ir mirė jai ant rankų". Tačiau buvo dar vienas būdas kaip Laimių lemties išsipildymo išvengti. "Viena moteris išgirdo, kaip Laimės lėmė jos ką tik gimusiam vaikui gerą ir turtingą gyvenimą, kad karalium taps. Bet trečioji Laimė nulėmė, kad jis daug žmonių nužudys ir daug motinų sūnų neteks. Tai toji moteris iš sielvarto uždusinusi vaiką, kad tokia nelaimė neįvyktų".

Pagal N. Vėlių parengė Patrimpas.



TOLKIEN
FESTIVAL
FANTASY
DAYS



TOLKINO
FESTIVALIS
FENTEZI
DIENOS

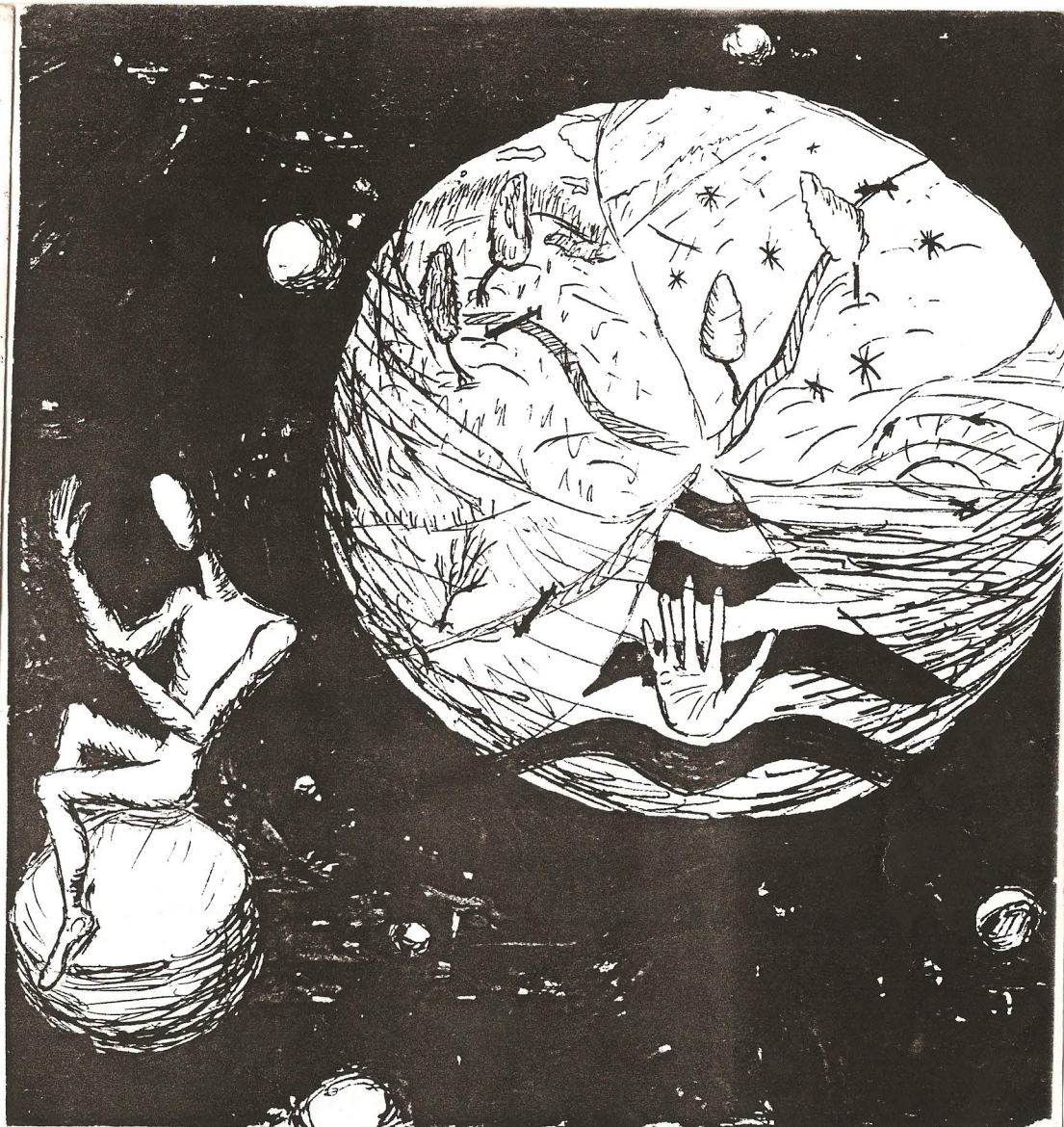
VILNIUS
1997

Taigi jau ir įvyko antrasis tolkinistų arba fentezistų suvažiavimas, pavadintas Tolkino festivaliumi arba fentezi dienomis. Tiesa pasakius, gerokai nusivyliau ... Bet pradėsiu nuo pradžių. 25 dieną (festivalis vyko 25 - 27 dienomis), t.y. penktadienį, apie 13 val. nuėjau į "Žinijos" rūmus, kur mane sutiko dailiai besišypsanti panelė (iš Dorado, žinoma), kuri pasiūlė man užsiregistruoti, ką ir padariau. Kai dirstelėjau į jos magišką dalyvių registracijos knygą, pastebėjau, kad tapau 15 šio sambūrio dalyviu. Hmm ... Nekokia pradžia, kai likus iki atidarymo 2 valandoms, dalyviu tik 15 ... Programoje buvo parašyta, kad atidarymas prasidės 15 val.

Bet 14:30 dalyviai turėjo rinktis prie Katedros aikštės, kur aš ir pralaukiau iki 14:50, bet taip niekas ir nepasirodė. Teko pačiam ieškoti tos Šv. Ignoto bažnyčios. Po ilgų klajonių radau ją užsispeitusią tarp kitos griuvenos. Įėjau - atidarymas jau buvo prasidėjęs ir kalbėjo Mykolas. Žmonių buvo apie 50 - 40. Mažoka. Radau laisvą vietelę ir atsėdęs ėmiau klausytis prakalbos, kaip tipo organizatoriams malonu, kad įvyko šis festivalis ir t.t. Kartkartėm praeidavo kažkokie darbininkai, keistai nužvelgdami mus, fantastus. Che ... Dar kalbėjo Beresnevičius, dar keli ir galiausiai festivalis buvo atidarytas. Visi paplojo ir patraukė į

Žiniją, kur ir turėjo viskas vykti. 16 val. turėjo vykti kažkoks dailės konkursas, tai nusprendžiau pažiūrėti, kas ten gero. Ant auditorijų durų nebuvo jokių lentelių, žyminčių, kur kokia veiksmo vieta. Su Doradiete Hild šiaip ne taip suradom "dirbtuves" (tuščia auditorija - su kuo tapyt, patys žinokitės). Ten sužinojom, kad konkursas nukeliamas į 17 val. (vėliau iš 17 val. jis buvo nukeltas į šeštadienį, o dar vėliau ir visai panaikintas). Taigi, nuėjau į Rūtos Steponavičiūtės paskaitą intriguojančiu pavadinimu "Antrasis vampyrų gyvenimas". Šiek tiek nuobodi, bet gana įdomi paskaita apie vampyrus, jų išvaizdą, "gyvenimo būdą" ir t.t. Pagrindinis paskaitos pointas ant Anne Rice "The Vampire Listat (Thrylogy)", Bram Stoker "Dracula" ir filmų. Po šios paskaitos išėjau prasiblaškyti ir pavėlavau į tikrai gerą paskaitą "Mitologinės figūros fantastikoje". Fuck. 18:30 buvo paskaita "Apie žmogaus kilmę, totemus ir dar šį bei tą". Baisiai nuobodi ir neįdomi paskaita. 20 val. prasidėjo geriausia šios dienos dalis - mistinės muzikos klausymas. Apie 2 val. salėje skambėjo Bathory, Therion, X Files, Arcana ir dar daug grupių, darkwave, elec-

tro ir pan. muzika. Baigėsi 1 diena. Šeštadienio rytą sunervavo žinią, kad nebus mano lauktų paskaitų "Nekronomikonas, Lavkraftas, Cthulhu mitai ir realybė" bei "Viduržemio epo ipatumai". Nuo 10 iki 12 val. klausiau Arcana. Kažkoks senis įrodinėjo, "kad Arcana pavadinimas susijęs su orkais, bet pati muzika jam primena elfų muziką". 12 val. buvo paskaita "Sapkovskis - kritikas, rašytojas, raganius". Apie rusų rašytoją Sapkovskį, jo knygas ir t.t. 13 val. buvo gana linksmą paskaita "Linksmoji fentezi". Buvo skaitomos ištraukos iš humoristinės fentezi literatūros. Po to vėl buvo kažkokių pasikeitimų. Man atsibodo ir aš nuvariau žiūrėti filmą Labirintas. Po jo važiauvau namo ir sekmadienį į uždarymą nuėjau. Žodžiu, pirmas festivalis buvo daug geresnis už šį. Beje, paskaitose sėdėdavo tik 10 - 20 žmonių. Visi kiti konvento dalyviai



PREŠINYS VIKTORO DOBRO VOLSKOO

žaidė žaidimus.

Kas man nepatiko:

1. Organizacija (jokios).
2. Nebuvo lauko žaidynių.
3. Per mažai paskaitų.
4. Paskaitų temos parinktos bet kokios.

5. NEBUVO GEROS ATMOSFEROS!!!

Aplinkui slankiojo apsimiegoję 14 - likmečiai, kurie srenėsi atrodyti labai krūti + kalbėjo, "kaip jie žaidė iki 3 val. nakties" ir t.t. Taip, ši fiesta tikriausiai patiko užkietėjusiems žaidėjams ir filmų žaidėjams. O

20.

21.

kitiems ...

Deimantas

P.S. ANIDARYMS VYKO RES-
TAURUOJAMOJE ŠI. JONATO
BAŽNYČIOJE.

Iš Lietuvos Mitologijos

Žalčiai

Žalčių kultas Lietuvoje, kaip ir visame pasaulyje, susiformavo senų senovėje, dar vėlyvojo paleolito laikais.

Žalčiai iš kitų gyvūnų išsiskyrė savo ypatinga išvaizda, ugnimi žėrinčiomis akimis, magnetiniu žvilgsniu, ilgaamžiškumu, gebėjimu gyventi vandenyje, po žeme. Tai žmonėms žaltį pavertę paslaptina ir savotiškai mitinė būtybė. Seniau kiekvienoje pirkioje ant atskirai kampe patiestų šiaudų būdavo laikomi ir maitinami pienu žalčiai, nes buvo tikėta, kad žaltys atneša namams vaisingumą ir laimę. Nevaisingos moterys prašydavo žalčio vaisin-gumo. Žalčių nebijodavo ir puikiai sutardavo vaikai, gerdavo pienu iš vieno dubenėlio. Taip pat, sakoma, kad žalčiai saugodavo žmogų nuo įvairių nelaimių, pvz. taip sakoma sak-mėje: "Vieną kartą žmogus atsigulė aukštel-ninkas ir guli. Ir užmigo. Eina kitas žmogus ir mato, kad guli žmogus, o ant jo krūtinės sukeliuojasi žaltys: tai vienon pusėn pažiūrės, tai kiton. Priėjo jis arčiau ir mato, kad gyvatė tyko žmogų įkirsti, nori kaip nors priėti, o žaltys neleidžia, vis nuveja". Tuomet užmušti žaltį reikšdavo užmušti savo laimę.

Žalčiams būdavo priskiriama didžiulė išmintis. Kaip pasakojama sakmėje: "Kartą rado bernas tvarte žalčio kiaušinius ir išnešęs pirkion. Pamatęs šeimininkas liepė išnešti ir padėti atgal. Išnešė. Bet kol jis pirkioj buvo, žaltys spėjo pamatyti, kad nėra kiaušinių. Jo nueita pirkaitėn, ir apnuodyta puodyne pieno. Kai atėjo iš pirkaitės, tai jau rado atgal padėtus

kiaušinius. Tada vėl nuėjo pirkaitėn, apsvyniojo apie puodynę ir ją apvertė".

Taip pat žalčiui būdavo priskiriama ir aiškia-regystė. Žalčiai numatė žmogaus ateitį, žinojo, kur auga stebuklingos gydomosios žolės ir pan. Žalčiai rūpinosi žmogaus sveikata - išmanė

stebuklingas gydomasias žoleles, žinojo, kur yra gydomasis vanduo. Žalčio išnara buvo kaip

vaistas nuo reumato. Žmonės maišelyje prie savęs nešiodavosi žalčio galvą kaip apsaugą nuo ligų ir nelaimių.

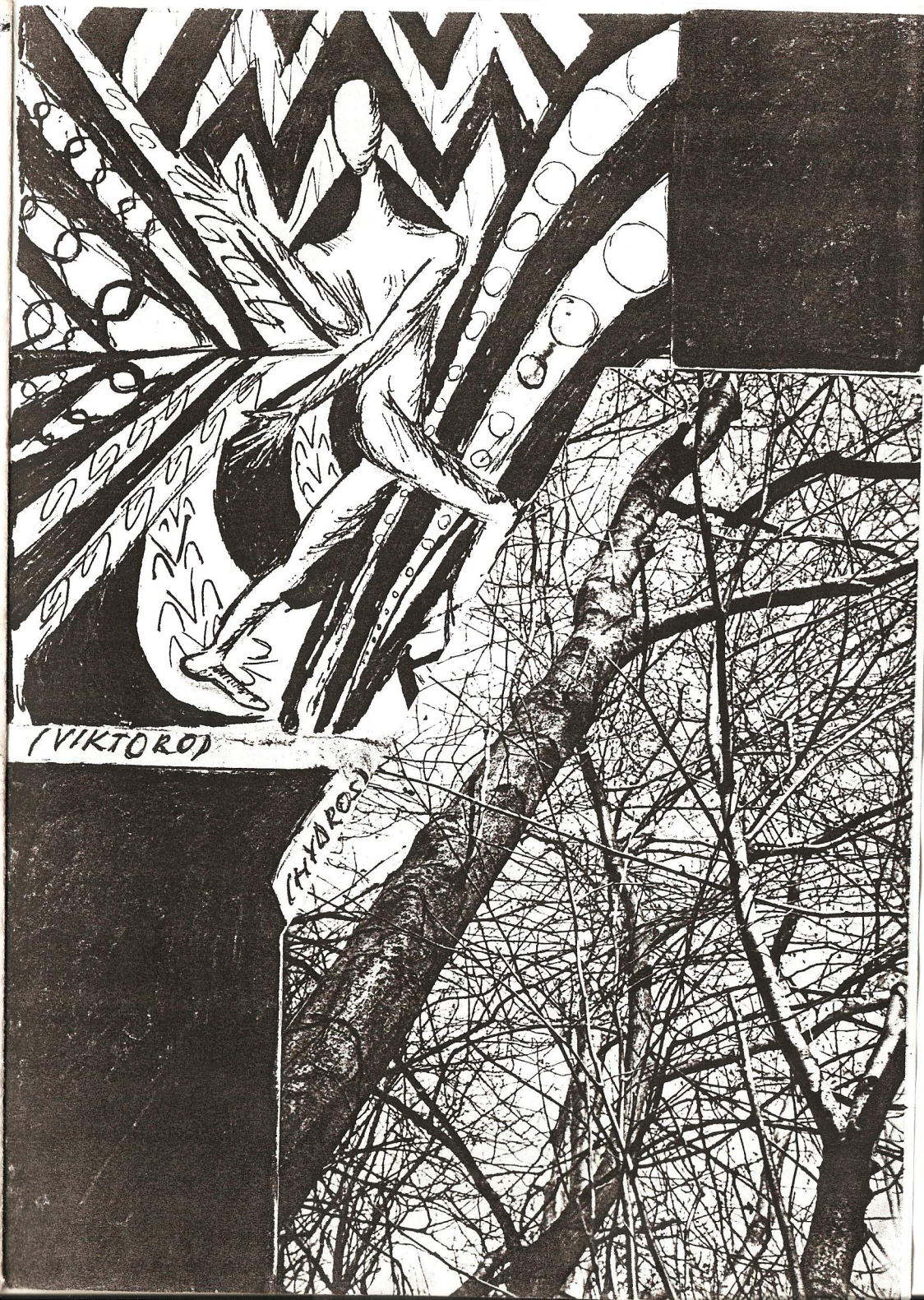
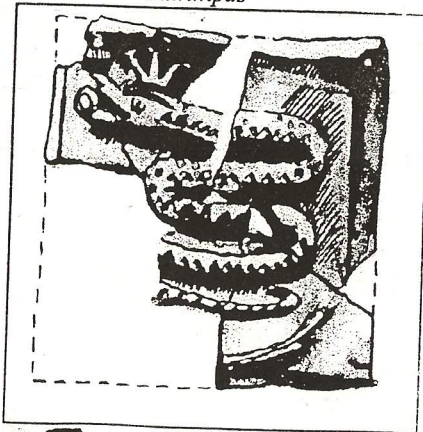
Žalčio ryšys su kosmologija ir atmosferos reiškiniiais buvo labai didelis. Su žalčiu būdavo siejama lietus, vaivorykštė, debesys, žaibai, audros, ugnis. Žalčiai sukeldavo audringus debesis, krušas, dideles vėtras. Tačiau gerai sutardavo su saule. Sakoma, kad jeigu kas nors užmušdavo žaltį, tai po to saulė tris dienas blausiau šviesdavo.

Žaltys būdavo laikomas žemės derlingumo, vegetacinės gamtos jėgos išsikūnijimu. Taip pat dievų pasiuntiniu.

Vėliau imta tikėti, kad mirusio žmogaus vėlė pereina į žaltį. Per svarbiausias kalendorines šventes lietuviai gausiai žalčius, kaip savo giminaičius, vaišindavo.

Ir dabar daugelyje vietų žalčiai yra gerbiami ir mylimi.

Remiantis P. Dundulienė ir mitologinių sakmių knyga "Sužeistas Vėjas" parengė Patrimpas



22.